

Miljø- og Fødevareministeriet
Departementet

Folketingets Miljø- og Fødevareudvalg
Christiansborg
1240 København K

Departementet
J.nr. 2015 - 9031

Den 2. november 2015

Folketingets Miljø- og Fødevareudvalg har i brev af 9. oktober 2015 stillet følgende spørgsmål nr. 32, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Marie Krarup (DF).

Spørgsmål nr. 32

Hvilken statslig myndighed skal man rette henvendelse til, hvis man som bruger af en lysthavn har indvendinger mod overdragelse af havnen til en kommune, og kan den statslige myndighed forlange at få forelagt taksterne for brugen af det givne havneanlæg (i realiteten havnens regnskaber) til godkendelse med henblik på at hindre misbrug af de givne udnyttelsestilladelser?

Svar

Kystdirektoratet giver tilladelse til etablering af anlæg på søterritoriet, herunder lystbådehavne, efter kystbeskyttelseslovens § 16 a.

For at sikre, at der til enhver tid er en ejer, der kan stilles til ansvar for eventuel misligholdelse af tilladelsen, f.eks. ved at undlade at vedligeholde havnen i forsvarlig stand, stilles der ofte vilkår om, at en overdragelse af tilladelse og havn skal godkendes af Kystdirektoratet. Dette sker ved at træffe en selvstændig afgørelse, hvor overdragelsen godkendes.

En sådan afgørelse kan påklages for så vidt angår retlige forhold af enhver med en væsentlig individuel interesse til miljø- og fødevareministeren. Praxis på området er meget lempelig, og der skal således være meget tungtvejende grunde til ikke at give tilladelse til en overdragelse.

I mange lystbådehavne indgår kommunen som en del af ejerkredsen. Her vil kommunens dispositioner i forbindelse med overdragelse kunne indbringes for Statsforvaltningen, der fører tilsyn med, at kommuner og regioner overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder.

Det har tidligere været praksis om, at havnes regnskaber og takster skulle indsendes til myndighederne (Kystdirektoratet) for godkendelse. Sådanne vilkår stilles ikke længere, og i de gamle tilladelser, hvor vilkåret fortsat er anført, bliver disse administreret i overensstemmelse med den nuværende praksis. Det betyder, at takster i lystbådehavne kan fastsættes på baggrund af markedsvilkårene, og der

kan således være betydelige forskelle i priser for en bådplads de enkelte havne imellem.

Eva Kjer Hansen

/

Hans Erik Cutoi-Toft